

grænse, hvis direktivets maksimumværdi bliver fastsat væsentligt højere end den nuværende danske maksimumværdi på 1.200 kr. Dette forudsætter i givet fald en lovændring.

Mister brugeren et betalingsmiddel, der kan have en højere værdi end 3.000 kr., er der behov for en beskyttelse af brugeren, således at brugeren dels får mulighed for at spærre betalingsmidlet og kan få en restværdi overført til et nyt betalingsmiddel, dels at udstederen bliver ansvarlig for misbrug efter de regler, der gælder for andre betalingsmidler. Når udstederen således kan blive ansvarlig for tab, er der et incitament til, at udstederen indretter disse betalingssystemer på en tilstrækkelig sikker måde.

I det omfang der kan ske en automatisk genopladning af betalingsmidlet, stiger beskyttelsesbehovet. Ved automatisk genopladning forstås, at betalingsmidlets værdi øges, uden at brugeren samtidig aktivt ved hjælp af en hemmelig kode eller anden sikker identifikation giver sin positive accept til, at der foretages en genopladning, som brugeren hæfter for. En automatisk genopladning kan fx ske ved, at det forudbetalte betalingsmiddels værdi opskrives til et beløb (fx 1.000 kr.), når restværdien på betalingsmidlet kommer under en vis grænse (fx 100 kr.). En sådan opladning af betalingsmidlet vil kunne ske uden brugerens samtidige og aktive medvirken og i en situation, hvor betalingsmidlet eksempelvis er kommet i en anden persons besiddelse, og denne person bruger betalingsmidlet. I denne situation risikerer brugeren at miste et større beløb. Risikoen er i så fald ikke begrænset til et bestemt (mindre) beløb. Betalingsmidlet må derfor betragtes som en anden type betalingsmiddel.

Det fastslås derfor, at ansvarsreglerne i § 10 også gælder for forudbetalte betalingsmidler, hvis der er mulighed for, at de genoplades automatisk.

Til stk. 2

I *stk. 2* undtages betalingsmidler, der kun kan benyttes til kontanthævninger hos udstederen, fra alle forslagens bestemmelser på nær ansvarsreglerne og registerbestemmelserne. For hævekort gælder i dag alene betalingskortlovens §§ 21 og 22.

Til § 3

Bestemmelsen indeholder en række definitioner.

Betalingskortloven har i sin oprindelige opbygning forudsat, at et betalingssystem har 3 parter, nemlig brugeren, udstederen og betalingsmodtageren. Udviklingen har imidlertid betydet, at der kan være flere parter involveret.

Det er således bedst stemmende med denne udvikling at sondre mellem den, der udsteder et betalingsmiddel (udstederen), og den, der honorerer betalingsmodtagers krav (indløseren).

Denne sondring har navnlig betydning for finansieringen af driften af systemerne (forslagets §§ 13-14), men er også relevant i relation til ansvarsreglerne (forslagets §§ 10-11), reglen om betalingsmodtagers ret til uden varsel at opsige tilslutningsaftalen (forslagets § 9) samt generalklausulen (forslagets § 4).

Ved de her foreslåede definitioner af bruger, udsteder og betalingsmodtager er der taget udgangspunkt i den hidtidige forståelse af ordene.

Definitionen af indløser relaterer sig til den aftale, der indgås med betalingsmodtager om indløsningen. Udsteder vil i visse tilfælde, udover at indgå aftaler med brugerne, tillige indgå aftale med betalingsmodtager og er i så fald tillige indløser.

Til § 4

Forslaget indeholder som betalingskortloven en generalklausul, der indebærer, at et betalingssystem skal indrettes således, at brugerne sikres gennemsigthed, frivillighed og beskyttelse mod misbrug. Generalklausulen er først og fremmest rettet mod de erhvervsdrivende, der har ansvaret for betalingssystemet, men generalklausulen har herudover en afsmittende virkning for Forbrugerbudsmændens tilsyn efter loven, idet generalklausulen er med til at præcisere, hvad Forbrugerbudsmændens skal lægge vægt på i sit tilsyn.

Til stk. 1

Der er som noget nyt indsat en formålsbestemmelse i § 4, stk. 1. Efter denne bestemmelse er det lovens formål at sikre, at betalingsmidler, der er omfattet af forslaget, er sikre og velfungerende betalingsmidler. Formålsbestemmelsen skal læses i sammenhæng med stk. 2, som opstiller nogle generelle principper, der skal iagttages ved indretningen og driften af et betalingssystem.

Hovedsigtet med lovens regulering er således, at der udbydes sikre og velfungerende betalingsmidler, som dels kan anvendes uden større risici for økonomiske tab som følge af misbrug og fejl eller kompromitering af fortrolige oplysninger, og som dels er indrettet og fungerer hensigtsmæssigt og driftssikkert. Lovens bestemmelser skal endvidere medvirke til at give brugerne og betalingsmodtagerne en rimelig retsstilling og sikre et tilsyn med betalingssystemerne.

Elektroniske betalingsmidler er en væsentlig del af infrastrukturen i et moderne samfund. Det er derfor